

Arrest

nr. 29 347 van 29 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 5 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 juni 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 juni 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 1 juli 2003 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 augustus 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest van 9 mei 2005 werd verworpen.

1.4. Op 22 september 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister verklaarde de in punt 1.4. vermelde aanvraag op 28 augustus 2006 onontvankelijk.

1.6. Op 14 november 2006 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.7. Bij beslissing van 29 januari 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.8. Op 2 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de minister verklaarde de in punt 1.8. vermelde aanvraag op 11 februari 2009 onontvankelijk. Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.10. Tegelijk met de in punt 1.9. vermelde beslissing werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan eveneens op 5 maart 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 24.06.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, scholing en een opleiding volgde, een certificaat van basiseducatie ontving, zeer zelfredzaam is, werkbereid is, zicht op werk heeft en een getuigenverklaring voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met politie of justitie dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat ze zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 25.08.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor de schending van zijn persoonlijke integriteit en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst waar hij dreigt opgespoord en gearresteerd te worden door mensen van de Staatsveiligheid. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn persoonlijke integriteit en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Pakistan en Kashmir vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Daarnaast worden de aardbevingen in Kasjmir aangehaald als buitengewone omstandigheid. De getroffen gebied liggen in het noorden van Pakistan, Kashmir. Betrokkene wordt niet verplicht naar het getroffen gebied te gaan, maar dient zijn aanvraag in het kader van artikel 9 alinea 2 in te dienen bij de ambassade in Islamabad, wat op ruime afstand ligt van het getroffen gebied. Bovendien verhindert de benarde situatie in een zeer specifiek deel van het land van herkomst niet dat betrokkene tijdelijk terugkeert om zijn regularisatieaanvraag in Islamabad in te dienen.

Wat betreft de verwijzing naar de slechte behandeling van gedetineerden in Pakistan en de verwijzing naar rapporten van Amnesty International: Betrokkene levert geen bewijs dat hij in Pakistan gearresteerd en opgesloten zal worden. Bovendien kan de verwijzing naar rapporten van Amnesty International: Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Wat betreft de onredelijk lange behandeltermijn van de aanvraag tot regularisatie vanuit het thuisland: Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid. Jaarlijks zijn er Pakistanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Pakistaanse burgers. Bovendien staat betrokkene het argument van de onredelijk lange behandeltermijn met geen enkel bewijsstuk.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn procedures onredelijk lang duurde. Hij rekent hierbij zowel de behandeling van zijn asielaanvraag en de behandeling van zijn aanvragen tot regularisatie. Er dient opgemerkt te worden dat enkel de onredelijke lange behandeltermijn van de asielaanvraag mogelijk recht kan verschaffen tot een tijdelijke verblijfsregularisatie. Onder asielprocedure wordt enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen/ Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Betrokkenes asielprocedure heeft echter iets meer dan 2 maanden geduurd en bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt verder dat er hem reeds bevelen om het grondgebied werden afgeleverd en dat deze bevelen nooit het voorwerp zijn geweest van enige uitvoering. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.08.2003.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 01.07.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn inleidende verzoekschrift vraagt verzoeker om de beslissingen nietig te verklaren *“onder veroordeling van de Staat tot de kosten”*.

2.2. De Raad wijst erop dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan geen gevolg worden gegeven aan de vraag van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting uit artikel 149 van de Grondwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van *“de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur alsmede dat van de rechtszekerheid”*, de schending van het gelijkheidsbeginsel uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en *“schending KB 07/05/08 –B.S. 13/05/08 – in fine art 3.”* Verzoeker voert tevens de machtsoverschrijding aan wegens onbevoegdheid ratione materiae van de beslissende overheid.

3.2. Verzoeker stelt dat een aantal kapitale en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd gezien werden, of minstens, bewust of onbewust, buiten beschouwing worden gelaten. Verzoeker levert kritiek op de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij vrijwillig verkoos om in de illegaliteit te blijven. Volgens verzoeker is dit *“ten dele”* onjuist aangezien hij geen ogenblik *“passief in de illegaliteit heeft berust”*, doch steeds zijn regularisatie is blijven nastreven. Dit bewijst volgens verzoeker zijn wil om zich aan te passen aan de *“wetten en regels van het land.”* Vervolgens beweert verzoeker dat de beslissende overheid, met name de FOD Binnenlandse Zaken, geen enkele bevoegdheid meer had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing noch op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker beweert met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing zogenaamd werd genomen in uitvoering van een beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid, terwijl deze minister volgens verzoeker helemaal geen beslissing nam op die datum, aangezien volgens hem de onbevoegde FOD Binnenlandse Zaken de beslissing nam. Verzoeker besluit dat de motivering onvoldoende is, zowel in rechte als in feite.

3.3. Verwerende partij stelt ondermeer in haar nota dat de Dienst Vreemdelingenzaken organisatorisch wel degelijk onder de FOD Binnenlandse Zaken valt, zoals in de hoofding van de beslissing wordt gesteld. Verwerende partij wijst erop dat er nu eenmaal geen FOD voor Migratie- en asielbeleid bestaat

en dat de Dienst Vreemdelingenzaken ressorteert onder de politieke verantwoordelijkheid van de minister van Migratie- en asielbeleid.

3.4. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet, van het “KB 07/05/08 –B.S. 13/05/08 – in fine art 3” en van de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur, alsmede dat van de rechtszekerheid. Verzoeker verzuimt immers in zijn middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze ingeroepen bepalingen en beginselen zou schenden.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, bis, van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegheid.

3.7. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker in zijn aanvraag van 2 juni 2008 had ingeroepen ter verantwoording van het indienen van de aanvraag bij de burgemeester van Antwerpen niet werden aanvaard.

3.8. Voor zover verzoeker met betrekking tot de eerste bestreden beslissing stelt dat een aantal kapitale en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd werden gezien, of minstens, bewust of onbewust, buiten beschouwing werden gelaten, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aanduidt over welke zwaarwichtige elementen dit zou gaan. Waar verzoeker in de bestreden beslissing meent te lezen dat hem verweten wordt dat hij “vrijwillig verkoos om in de illegaliteit te blijven”, dient erop gewezen te worden dat dit geenszins in de bestreden beslissing te lezen staat. Bovendien doet het eventuele lovenswaardige streven van verzoeker naar een regularisatie van zijn verblijfstoestand geen afbreuk aan de actuele onregelmatigheid ervan.

3.9. Waar verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing genomen werd door de FOD Binnenlandse Zaken die op het ogenblik van het nemen ervan niet bevoegd was, wenst de Raad erop te wijzen dat deze kritiek geen steek houdt aangezien in fine van de beslissing aangeduid wordt dat de attaché de beslissing getroffen heeft “*Voor de Minister van Migratie- en asielbeleid*”. Het betreft een attaché die behoort tot de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken waarover de minister van Migratie- en asielbeleid conform artikel 17 van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden van 14 januari 2009 (BS 26 januari 2009), de voogdij heeft. De verwerende partij kan derhalve gevolgd worden in haar stelling, vermeld in punt 3.3. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

3.10. Waar verzoeker met betrekking tot de tweede beslissing kritiek levert op de vermeldingen op het formulier conform het model van bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, merkt de Raad op dat deze kritiek op de akte van betekening niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat in de eerste bestreden beslissing tevens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Voor wat betreft de hoedanigheid van de attaché die de eerste bestreden beslissing genomen heeft, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.9.

Verzoeker kan niet op ontvankelijke wijze in de repliekmemoirie zijn middel aanvullen met een bijkomend argument. Het argument raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan dat het argument betrekking heeft op feiten die hem niet bekend waren of dienden te zijn op het ogenblik dat hij onderhavig beroep bij de Raad indiende.

Het middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA